

Evangelium

na každý den
2022

e-knihy

Autor podnětů k rozjímání P. Petr Vrbacký

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2021
www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-407-5 (Tištěná kniha, 1. vyd.)
ISBN 978-80-7450-402-0 (PDF)
ISBN 978-80-7450-403-7 (ePub)
ISBN 978-80-7450-404-4 (Mobipocket)

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat, ale i vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších titulů v elektronické podobě.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

O souboru

Tato e-kniha nabízí elektronický obsah, díky němuž se můžete rychleji zorientovat a vyhledat si požadovaný den s aktuálním evangelním úryvkem.

Milý čtenáři,

pokud tě právě napadla otázka, proč bys měl číst evangelium každý den, umím ti dát odpověď: Protože tvá víra to potřebuje, právě tak jako tvoje tělo potřebuje dýchat a jíst. Vždyť co je víra? Láska ke Kristu; vztah nikoli nepodobný zamilovanosti! A zkus přesvědčit zamilovaného, že na rande se nemusí chodit každý den – s pohledem plným despektu ti odvěti, žeš nepochopil lásku.

Jiná otázka ovšem je, proč bys ke každodennímu čtení evangelia měl mít zapotřebí ještě nějaký komentář? I zde existuje rozumný důvod: Protože jedno oko vidí plochu, ale teprve dvě oči vnímají hloubku a perspektivu. Jedinec může mít na Boží slovo „názor“, ale až sdílení zkušenosti víry ověřuje osobní poznání a z teorie činí život – život Ježíšovy církve, kterou vede sám Duch, kdekoli se nad slovem Božím setkávají dva nebo tři učedníci.

A nad Ježíšovým evangeliem, čteným a rozjímaným skrze tuto knížečku, se učedníků sejde – aspoň v duchu – jistě víc...

P. Petr Vrbický

1	S	Slavnost Matky Boží, Panny Marie – <i>Nový rok</i>	Světový den modliteb za mír
2	N	Sv. Basil Veliký a Řehoř Naziánský – <i>Karina</i>	
3	P	Nejsvětější Jméno Ježíš, sv. Jenovéfa – <i>Radmila</i>	
4	Ú	Sv. Anděla z Foligna – <i>Diana</i>	
5	S	Sv. Telesfor – <i>Dalimil</i>	
6	Č	Slavnost Zjevení Páně – <i>Tři králové</i>	
7	P	Sv. Rajmund z Peñafortu – <i>Vilma</i>	
8	S	Sv. Severin – <i>Čestmír</i>	
9	N	Sv. Julián – <i>Vladan</i>	Svátek Křtu Páně
10	P	Sv. Agathon (Dobromil) – <i>Břetislav</i>	
11	Ú	Ct. Marie Elekta – <i>Bohdana</i>	
12	S	Sv. Probus (Pravoslav) – <i>Pravoslav</i>	
13	Č	Sv. Hilarius z Poitiers – <i>Edita</i>	
14	P	Sv. Sáva Srbský – <i>Radovan</i>	
15	S	Sv. Pavel Poustevník – <i>Alice</i>	
16	N	Sv. Marcel I. – <i>Ctirad</i>	
17	P	Památka sv. Antonína Velikého – <i>Drahoslav</i>	
18	Ú	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů – <i>Vladislav</i>	Týden modliteb za jednotu křesťanů (18.–25. 1.)
19	S	Sv. Márius a Marta a jejich synové – <i>Doubravka</i>	
20	Č	Sv. Fabián a Šebestián – <i>Ilona</i>	
21	P	Památka sv. Anežky Římské – <i>Běla</i>	
22	S	Sv. Vincenc – <i>Slavomír</i>	
23	N	Sv. Ildefons – <i>Zdeněk</i>	Neděle Božího slova
24	P	Památka sv. Františka Saleského – <i>Milena</i>	
25	Ú	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola – <i>Miloš</i>	
26	S	Památka sv. Timoteje (Bohuslav) a Tita – <i>Zora</i>	
27	Č	Sv. Anděla Mericiová – <i>Ingrid</i>	
28	P	Památka sv. Tomáše Akvinského – <i>Otýlie</i>	
29	S	Sv. Sulpicius – <i>Zdislava</i>	
30	N	Sv. Martina – <i>Robin</i>	
31	P	Památka sv. Jana Boska – <i>Marika</i>	Světový den pomoci malomocným

1	Ú	Sv. Pionius – Hynek	
2	S	Svátek Uvedení Páně do chrámu – <i>Nela, Hromnice</i>	Světový den zasvěceného života
3	Č	Sv. Blažej, sv. Ansgar (Oskar) – <i>Blažej</i>	
4	P	Sv. Ondřej Corsini – <i>Jarmila</i>	
5	S	Památka sv. Agáty (Háta, Dobruše) – <i>Dobromila</i>	
6	N	<i>Sv. Pavel Miki a druhové – Vanda</i>	
7	P	Sv. Richard – <i>Veronika</i>	
8	Ú	Sv. Josefina Bakhita, sv. Jeroným Emiliani, ct. Mlada – <i>Milada</i>	
9	S	Sv. Apollonie – <i>Apolena</i>	
10	Č	Památka sv. Scholastiky – <i>Mojmír</i>	
11	P	Panna Maria Lurdská – <i>Božena</i>	Světový den nemocných
12	S	Sv. Benedikt Aniánský – <i>Slavěna</i>	
13	N	<i>Sv. Kateřina Ricciová – Věnceslav</i>	
14	P	Sv. Valentin – <i>Valentýn</i>	
15	Ú	Sv. Jiřina, bl. Bedřich Bachstein a druhové – <i>Jiřina</i>	
16	S	Sv. Juliána – <i>Ljuba</i>	
17	Č	Sv. Alexius a druhové – <i>Miloslava</i>	
18	P	Sv. Simeon – <i>Gizela</i>	
19	S	Bl. Godšalk – <i>Patrik</i>	
20	N	<i>Sv. Nikefor – Oldřich</i>	
21	P	Sv. Petr Damiani – <i>Lenka</i>	
22	Ú	Svátek Stolce svatého apoštola Petra – <i>Petr</i>	Mezinárodní den skautů a skautek
23	S	Památka sv. Polykarpa – <i>Svatopluk</i>	
24	Č	Sv. Modest – <i>Matěj</i>	
25	P	Sv. Valburga – <i>Liliana</i>	
26	S	Sv. Alexandr – <i>Dorota</i>	
27	N	<i>Sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie – Alexandr</i>	
28	P	Sv. Roman – <i>Lumír</i>	

Březen

2022

1	Ú	Sv. Suitbert – <i>Bedřich</i>	
2	S	Sv. Simplicius – <i>Anežka</i>	Popeleční středa
3	Č	Sv. Kunhuta – <i>Kamil</i>	
4	P	Sv. Kazimír – <i>Stela</i>	
5	S	Sv. Teofil (Bohumil) – <i>Kazimír</i>	
6	N	Bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav) – <i>Miroslav</i>	1. neděle postní
7	P	Sv. Perpetua a Felicita (Blažena) – <i>Tomáš</i>	
8	Ú	Sv. Jan z Boha – <i>Gabriela</i>	
9	S	Sv. Františka Římská – <i>Františka</i>	
10	Č	Sv. Jan Ogilvie – <i>Viktorie</i>	
11	P	Sv. Eulogius z Córdoba – <i>Anděla</i>	
12	S	Sv. Kvirin – <i>Řehoř</i>	
13	N	Sv. Patricie (Vlasta) – <i>Růžena</i>	
14	P	Sv. Matylda – <i>Rút, Matylda</i>	
15	Ú	Sv. Longin – <i>Ida</i>	
16	S	Sv. Heribert – <i>Elena, Herbert</i>	
17	Č	Sv. Patrik – <i>Vlastimil</i>	
18	P	Sv. Cyril Jeruzalémský – <i>Eduard</i>	Den uprchlíků
19	S	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie – <i>Josef</i>	
20	N	Sv. Archip – <i>Světлана</i>	
21	P	Sv. Serapion – <i>Radek</i>	
22	Ú	Sv. Epafrodit – <i>Leona</i>	
23	S	Sv. Turibius z Mongroveja – <i>Ivona</i>	
24	Č	Sv. Kateřina Švédská – <i>Gabriel</i>	
25	P	Slavnost Zvěstování Páně, sv. Dismas – <i>Marián</i>	Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti
26	S	Sv. Kastulus (Haštal) – <i>Emanuel</i>	
27	N	Sv. Rupert – <i>Dita</i>	
28	P	Sv. Rogát – <i>Soňa</i>	
29	Ú	Bl. Ludolf (Slavomil) – <i>Tatána</i>	
30	S	Sv. Jan Klimak – <i>Arnošt</i>	
31	Č	Bl. Balbína – <i>Kvido</i>	

1	P	Sv. Makarius (Blahomír) – <i>Hugo</i>	
2	S	Sv. František z Pauly – <i>Erika</i>	
3	N	Sv. Nikita – <i>Richard</i>	
4	P	sv. Izidor Sevillský – <i>Ivana</i>	
5	Ú	Sv. Vincenc Ferrerský – <i>Miroslava</i>	
6	S	Sv. Notger – <i>Vendula</i>	
7	Č	Sv. Jan Křtitel de la Salle – <i>Heřman, Hermína</i>	<i>Světový den zdraví</i>
8	P	Sv. Albert – <i>Ema</i>	
9	S	Sv. Marie Kleofášova – <i>Dušan</i>	
10	N	Sv. Michael de Sanctis – <i>Darja</i>	Květná neděle XXXVII. mezinárodní den mládeže
11	P	Sv. Stanislav – <i>Izabela</i>	
12	Ú	Sv. Julius – <i>Julius</i>	
13	S	Sv. Martin I. – <i>Aleš</i>	
14	Č	Sv. Lambert – <i>Vincenc</i>	
15	P	Sv. Anastázie – <i>Anastázie</i>	Velký pátek Novéna k Božímu milosrdenství (15.–23. 4.)
16	S	Sv. Bernadetta Soubirousová – <i>Irena</i>	
17	N	Sv. Inocenc – <i>Rudolf</i>	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
18	P	Sv. Krescenc (Rostislav) – <i>Valérie</i>	Pondělí velikonoční
19	Ú	Sv. Ema – <i>Rostislav</i>	
20	S	Sv. Hugo – <i>Marcela</i>	
21	Č	Sv. Anselm – <i>Alexandra</i>	
22	P	Sv. Leonid – <i>Evženie</i>	
23	S	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka – <i>Vojtěch</i>	
24	N	Sv. Jiří, sv. Fidel ze Sigmariny – <i>Jiří</i>	Svátek Božího milosrdenství
25	P	Svátek sv. Marka, evangelisty – <i>Marek</i>	
26	Ú	Sv. Richarius – <i>Oto</i>	
27	S	Sv. Zita – <i>Jaroslav</i>	
28	Č	Sv. Petr Chanel, sv. Ludvík Maria Grignon – <i>Vlastislav</i>	
29	P	Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy – <i>Robert</i>	
30	S	Sv. Zikmund, sv. Pius V. – <i>Blahoslav</i>	

1	N	Sv. Josef Dělník	Svátek práce
2	P	Památka sv. Atanáše – Zikmund	
3	Ú	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů – Alexej	
4	S	Sv. Florián – Květoslav	
5	Č	Sv. Gothard – Klaudie	
6	P	Sv. Jan Sarkander – Radoslav	
7	S	Sv. Benedikt II. – Stanislav	
8	N	Panna Maria, Prostřednice všech milostí	Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu Den matek – Den vítězství
9	P	Sv. Hermus – Ctibor	
10	Ú	Sv. Job – Blažena	
11	S	Sv. Ignác z Lácóni – Svatava	
12	Č	Sv. Pankrác, sv. Nereus a Achilleus – Pankrác	Mezinárodní den ošetrovatelek
13	P	Panna Maria Fatimská – Servác	
14	S	Svátek sv. Matěje, apoštola – Bonifác	
15	N	Sv. Izidor, sv. Žofie – Žofie	
16	P	Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech – Přemysl	
17	Ú	Sv. Paschal Baylon – Aneta	
18	S	Sv. Jan I. – Nataša	
19	Č	Sv. Petr Celestýn – Ivo	
20	P	Sv. Klement Maria Hofbauer, sv. Bernardin Sienský – Zbyšek	
21	S	Sv. Ondřej Bobola, sv. Kryštof Magallanes a druhové – Monika	
22	N	Sv. Rita z Cascie, sv. Julie – Emil	Den modliteb za pronásledované křesťany
23	P	Sv. Jan Křtitel de Rossi – Vladimír	
24	Ú	Sv. Vincent Lerinský – Jana	
25	S	Sv. Beda Ctihodný, sv. Řehoř VII. – Viola	Mezinárodní den ztracených dětí
26	Č	Památka sv. Filipa Neriho – Filip	Slavnost Nanebevstoupení Páně
27	P	Sv. Augustin z Canterbury – Valdemar	Novéna k Duchu Svatému (27. 5. – 4. 6.)
28	S	Sv. Emil – Vilém	
29	N	Sv. Pavel VI., papež, sv. Maximin – Maxmilián, Maxim	Den modliteb za sdělovací prostředky
30	P	Sv. Zdislava – Ferdinand	
31	Ú	Svátek Navštívení Panny Marie – Kamila	

1	S	Památka sv. Justina, mučedníka – <i>Laura</i>	<i>Mezinárodní den dětí</i>
2	Č	Sv. Marcellin a Petr – <i>Jarmil</i>	
3	P	Památka sv. Karla Lwanga a druhů – <i>Tamara</i>	
4	S	Sv. František Caracciolo – <i>Dalibor</i>	
5	N	Sv. Bonifác, biskup a mučedník – <i>Dobroslav</i>	Slavnost Seslání Ducha Svatého <i>Světový den životního prostředí</i>
6	P	Sv. Norbert – <i>Norbert</i>	Památka Panny Marie, Matky církve
7	Ú	Sv. Robert – <i>Iveta, Slavoj</i>	
8	S	Sv. Medard – <i>Medard</i>	
9	Č	Sv. Efrém Syráský – <i>Stanislava</i>	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
10	P	Sv. Maxim – <i>Gita</i>	
11	S	Památka sv. Barnabáše, apoštola – <i>Bruno</i>	
12	N	Sv. Jan z Fakunda, bl. Marie Antonína Kratochvílová a druhové – <i>Antonie</i>	Slavnost Nejsvětější Trojice
13	P	Památka sv. Antonína z Padovy – <i>Antonín</i>	
14	Ú	Sv. Anastáz – <i>Roland</i>	
15	S	Sv. Vít – <i>Vít</i>	
16	Č	Sv. Benon (Zbyněk) – <i>Zbyněk</i>	Slavnost Těla a krve Páně
17	P	Sv. Avitus – <i>Adolf</i>	
18	S	Sv. Řehoř Barbarigo, sv. Marina – <i>Milan</i>	
19	N	Sv. Jan Nepomuk Neumann, sv. Romuald – <i>Leoš</i>	
20	P	Sv. Silverius – <i>Květa</i>	
21	Ú	Památka sv. Aloise Gonzagy – <i>Alois</i>	
22	S	Sv. Jan Fisher a sv. Tomáš More, sv. Paulín Nolánský – <i>Pavla</i>	
23	Č	Sv. Josef Cafasso – <i>Zdeňka</i>	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
24	P	<i>Jan</i>	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
25	S	Sv. Vilém, ct. Ivan – <i>Ivan</i>	Památka Neposkvrněného srdce Panny Marie
26	N	Sv. Jan a Pavel – <i>Adriana</i>	<i>Mezinárodní den boje proti narkomanii</i>
27	P	Sv. Cyril Alexandrijský – <i>Ladislav</i>	
28	Ú	Památka sv. Ireneje (Lubomír) – <i>Lubomír</i>	
29	S	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů – <i>Petr a Pavel</i>	
30	Č	Sv. prvomučedníci římské – <i>Šárka</i>	

1	P	Sv. Theobald (Děpolt) – Jaroslava	
2	S	Sv. Ota – Patricie	
3	N	Sv. Tomáš, apoštol – Radomír	
4	P	Sv. Prokop, sv. Alžběta Portugalská – Prokop	
5	Ú	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy	Den slovanských věrozvěstů
6	S	Sv. Marie Gorettiiová	Den upálení mistra Jana Husa
7	Č	Sv. Wilibald – Bohuslava	
8	P	Sv. Kilián – Nora	
9	S	Sv. Veronika Giulianiiová, sv. Augustin Žao Rong a druhové – Drahoslava	
10	N	Sv. Amálie (Libuše) – Libuše, Amálie	
11	P	Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy – Olga	
12	Ú	Sv. manželé Ludvík a Zélie Martinovi, sv. Jan Qualbert – Bořek	
13	S	Sv. Jindřich – Markéta	
14	Č	Sv. Kamil de Lellis, bl. Hroznata – Karolína	
15	P	Památka sv. Bonaventury – Jindřich	
16	S	Panna Maria Karmelská – Luboš	
17	N	Sv. Hyacint a bl. Česlav – Martina	
18	P	Sv. Emilián – Drahomíra	
19	Ú	Sv. Makrina – Čeněk	
20	S	Sv. Apolinář, sv. Eliáš – Ilja	
21	Č	Sv. Vavřinec z Brindisi – Vítězslav	
22	P	Svátek sv. Marie Magdalény – Magdaléna	
23	S	Svátek sv. Brigity, patronky Evropy – Libor	
24	N	Sv. Kristina, sv. Šarbel – Kristýna	
25	P	Svátek sv. Jakuba, apoštola, sv. Kryštof – Jakub	
26	Ú	Památka sv. Jáchyma a Anny – Anna	
27	S	Sv. Gorazd a druhové – Věroslav	
28	Č	Sv. Nazarius a Celsus – Viktor	
29	P	Památka sv. Marty – Marta	
30	S	Sv. Petr Chryzolog – Bořivoj	
31	N	Sv. Ignác z Loyoly – Ignác	

-
1	P	Památka sv. Alfonsa z Liguori – <i>Oskar</i>
2	Ú	Sv. Eusebius, sv. Petr Julián Eymard – <i>Gustav</i>
3	S	Sv. Lydie – <i>Miluše</i>
4	Č	Památka sv. Jana Marie Vianneye – <i>Dominik</i>
5	P	Posvěcení římské baziliky Panny Marie – <i>Kristián</i>
6	S	Svátek Proměnění Páně – <i>Oldřiška</i>
7	N	Sv. Kajetán, sv. Sixtus II. a druhové – <i>Lada</i>
8	P	Památka sv. Dominika – <i>Soběslav</i>
9	Ú	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy, sv. Roman – <i>Roman</i>
10	S	Svátek sv. Vavřínce, jáhna a mučedníka – <i>Vavřínek</i>
11	Č	Památka sv. Kláry – <i>Zuzana</i>
12	P	Sv. Jana Františka de Chantal, sv. Euplus – <i>Klára</i>
13	S	Sv. Poncián a Hippolyt, sv. Jan Berchmans – <i>Alena</i>
14	N	Sv. Maxmilián Maria Kolbe – <i>Alan</i>
15	P	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie – <i>Hana</i>
16	Ú	Sv. Štěpán I. Uherský – <i>Jáchym</i>
17	S	Sv. Myron – <i>Petra</i>
18	Č	Sv. Helena – <i>Helena</i>
19	P	Sv. Jan Eudes – <i>Ludvík</i>
20	S	Památka sv. Bernarda – <i>Bernard</i>
21	N	Sv. Pius X. – <i>Johana</i>
22	P	Památka Panny Marie Královny – <i>Bohuslav</i>
23	Ú	Sv. Růžena z Limy – <i>Sandra</i>
24	S	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola – <i>Bartoloměj</i>
25	Č	Sv. Ludvík, sv. Benedikt a druhové, sv. Josef Kalasanský, bl. Metoděj Dominik – <i>Radim</i>
26	P	Ct. Martin Středa – <i>Luděk</i>
27	S	Památka sv. Moniky – <i>Otakar</i>
28	N	Sv. Augustin – <i>Augustýn</i>
29	P	Památka Umučení sv. Jana Křtitele – <i>Evelína</i>
30	Ú	Sv. Fiakr – <i>Vladěna</i>
31	S	Sv. Rajmund – <i>Pavčina</i>
-

1	Č	Sv. Jiljí – <i>Linda, Samuel</i>	Den modliteb za péči o stvoření
2	P	Sv. Justus – <i>Adéla</i>	
3	S	Památka sv. Řehoře Velikého – <i>Bronislav</i>	
4	N	Sv. Růžena z Viterba – <i>Jindřiška</i>	
5	P	Sv. Terezie z Kalkaty (Matka Tereza), sv. Viktorin (Vítězslav) – <i>Boris</i>	
6	Ú	Sv. Magnus – <i>Boleslav</i>	
7	S	Sv. Melichar Grodecký – <i>Regína</i>	
8	Č	Svátek Narození Panny Marie – <i>Mariana</i>	Mezinárodní den gramotnosti
9	P	Sv. Petr Klaver – <i>Daniela</i>	
10	S	Bl. Karel Spinola – <i>Irma</i>	
11	N	Sv. Emil – <i>Denisa</i>	
12	P	Jméno Panny Marie, sv. Quido – <i>Marie</i>	
13	Ú	Památka sv. Jana Zlatoustého – <i>Lubor</i>	
14	S	Svátek Povýšení sv. Kříže – <i>Radka</i>	
15	Č	Památka Panny Marie Bolestné – <i>Jolana</i>	
16	P	Sv. Ludmila – <i>Ludmila</i>	
17	S	Sv. Kornélius a Cyprián, sv. Robert Bellarmin – <i>Naděžda</i>	
18	N	Sv. Josef Kupertinský – <i>Kryštof</i>	
19	P	Sv. Januáriu – <i>Zita</i>	
20	Ú	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-göna, Pavla Chông Ha-sanga a druhů – <i>Oleg</i>	
21	S	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty – <i>Matouš</i>	Mezinárodní den míru
22	Č	Sv. Mořic a druhové – <i>Darina</i>	
23	P	Památka sv. Pia z Pietrelciny, sv. Konstanc z Ankony – <i>Berta</i>	
24	S	Sv. Gerard (Jaromír) – <i>Jaromír</i>	
25	N	Sv. Kleofáš – <i>Zlata</i>	
26	P	Sv. Kosma a Damián – <i>Andrea</i>	Mezinárodní den neslyšících
27	Ú	Památka sv. Vincence z Pauly – <i>Jonáš</i>	
28	S	Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa – <i>Václav</i>	Den české státnosti
29	Č	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů – <i>Michal</i>	
30	P	Památka sv. Jeronýma – <i>Jeroným</i>	

1	S	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše – Igor	Mezinárodní den hudby
2	N	Sv. andělé strážní – <i>Olívie, Oliver</i>	
3	P	Sv. Maxmilián – <i>Bohumil</i>	
4	Ú	Památka sv. Františka z Assisi – <i>František</i>	
5	S	Sv. Palmác, sv. Faustyna Kowalská – <i>Eliška</i>	
6	Č	Sv. Bruno – <i>Hanuš</i>	
7	P	Památka Panny Marie Růžencové – <i>Justýna</i>	
8	S	Sv. Simeon – <i>Věra</i>	
9	N	Sv. Dionýsius a druhové, sv. Jan Leonardi – <i>Štefan, Sára</i>	
10	P	Sv. Paulín – <i>Marina</i>	
11	Ú	Sv. Jan XXIII., papež, sv. German – <i>Andrej</i>	
12	S	Sv. Radim – <i>Marcel</i>	
13	Č	Sv. Eduard – <i>Renáta</i>	
14	P	Sv. Kalist I. – <i>Agáta</i>	
15	S	Památka sv. Terezie od Ježíše – <i>Tereza</i>	
16	N	Sv. Hedvika, sv. Markéta Marie Alacoque – <i>Havel</i>	Světový den výživy
17	P	Památka sv. Ignáce Antiochijského – <i>Hedvika</i>	
18	Ú	Svátek sv. Lukáše, evangelisty – <i>Lukáš</i>	
19	S	Sv. Pavel od Kříže, sv. Izák Jogues a druhové – <i>Michaela</i>	
20	Č	Sv. Irena – <i>Vendelín</i>	
21	P	Sv. Hilarion, bl. Karel Rakouský – <i>Brigita</i>	
22	S	Sv. Jan Pavel II., papež, sv. Marie Salome – <i>Sabina</i>	
23	N	Sv. Jan Kapistránský – <i>Teodor</i>	
24	P	Sv. Antonín Maria Klaret – <i>Nina</i>	Den modliteb za misie
25	Ú	Sv. Kryšpín – <i>Beáta</i>	
26	S	Sv. Rustik – <i>Erik</i>	
27	Č	Sv. Frumencius – <i>Šarlota, Zoe</i>	
28	P	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů	Den vzniku samostatného československého státu (1918)
29	S	Sv. Narcis, bl. Marie Restituta Kafková – <i>Silvie</i>	
30	N	Sv. Marcel – <i>Tadeáš</i>	
31	P	Sv. Wolfgang – <i>Štěpánka</i>	

Listopad

2022

1	Ú	Slavnost Všech svatých – <i>Felix</i>	
2	S	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – <i>Památka zesnulých</i>	
3	Č	Sv. Martin de Porres – <i>Hubert</i>	<i>Mezinárodní den nevidomých</i>
4	P	Památka sv. Karla Boromejského – <i>Karel</i>	
5	S	Sv. Zachariáš a Alžběta – <i>Miriam</i>	
6	N	<i>Sv. Leonard (Linhart) – Liběna</i>	
7	P	Sv. Wilibrord – <i>Saskie</i>	
8	Ú	Sv. Gottfried (Bohumír) – <i>Bohumír</i>	
9	S	Svátek Posvěcení Lateránské baziliky – <i>Bohdan</i>	
10	Č	Památka sv. Lva Velikého – <i>Evžen</i>	
11	P	Památka sv. Martina – <i>Martin</i>	
12	S	Památka sv. Josafata – <i>Benedikt</i>	
13	N	<i>Sv. Anežka Česká – Tibor</i>	
14	P	Sv. Mikuláš Tavelič – <i>Sáva</i>	<i>Světový den chudých</i>
15	Ú	Sv. Albert Veliký – <i>Leopold</i>	
16	S	Sv. Markéta Skotská, sv. Gertruda – <i>Otmar</i>	
17	Č	<i>Památka sv. Alžběty Uherské – Mahulena</i>	<i>Mezinárodní den studentstva Den boje za svobodu a demokracii</i>
18	P	Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla – <i>Romana</i>	
19	S	Sv. Mechtilda – <i>Alžběta</i>	<i>Den Bible</i>
20	N	<i>Sv. Felix z Valois – Nikola</i>	<i>Slavnost Ježíše Krista Krále</i>
21	P	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě – <i>Albert</i>	
22	Ú	Památka sv. Cecílie – <i>Cecílie</i>	
23	S	Sv. Klement I., sv. Kolumbán – <i>Klement</i>	
24	Č	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů – <i>Emílie</i>	
25	P	Sv. Kateřina Alexandrijská – <i>Kateřina</i>	
26	S	Sv. Silvestr, bl. Jakub Alberione – <i>Artur</i>	
27	N	<i>Sv. Virgil – Xénie</i>	<i>1. neděle adventní, cyklus A</i>
28	P	Sv. Mansuet (Miloslav) – <i>René</i>	
29	Ú	Sv. Saturnin – <i>Zina</i>	
30	S	Svátek sv. Ondřeje, apoštola – <i>Ondřej</i>	

Prosinec

2022

1	Č	Sv. Edmund Kapián – <i>Iva</i>	<i>Světový den boje proti AIDS</i>
2	P	Sv. Bibiána – <i>Blanka</i>	
3	S	Památka sv. Františka Xaverského – <i>Svatoslav</i>	
4	N	Sv. Jan Damašský, sv. Barbora – <i>Barbora</i>	
5	P	Sv. Sába – <i>Jitka</i>	
6	Ú	Sv. Mikuláš – <i>Mikuláš</i>	
7	S	Památka sv. Ambrože – <i>Benjamín, Ambrož</i>	
8	Č	Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu – <i>Květoslava</i>	
9	P	Sv. Jan Didak Cuauhtlatotzin, sv. Valérie – <i>Vratislav</i>	
10	S	Panna Maria Loretánská, sv. Julie a Eulálie – <i>Julie</i>	<i>Den lidských práv</i>
11	N	Sv. Damas I. (Hostivit) – <i>Dana</i>	
12	P	Panna Maria Guadalupská – <i>Simona</i>	
13	Ú	Památka sv. Lucie (Světluše) – <i>Lucie</i>	
14	S	Památka sv. Jana od Kříže – <i>Lýdie</i>	
15	Č	Sv. Valerián – <i>Radana, Radan</i>	
16	P	Sv. Adelhaida (Adéla) – <i>Albína</i>	
17	S	Sv. Lazar – <i>Daniel</i>	<i>Příprava na vánoční svátky (17.–24. 12.)</i>
18	N	Sv. Rufus a Zosim – <i>Miloslav</i>	
19	P	Bl. Urban – <i>Ester</i>	
20	Ú	Sv. Dominik Siloský – <i>Dagmar</i>	
21	S	Sv. Petr Kanisius – <i>Natálie</i>	
22	Č	Sv. Servul – <i>Šimon</i>	
23	P	Sv. Jan Kentský – <i>Vlasta</i>	
24	S	Štědrý den – <i>Adam a Eva</i>	
25	N	Slavnost Narození Páně – <i>1. svátek vánoční</i>	
26	P	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka – <i>Štěpán, 2. svátek vánoční</i>	
27	Ú	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty – <i>Žaneta</i>	
28	S	Svátek Svatých Mládětek, mučedníků – <i>Bohumila</i>	
29	Č	Sv. Tomáš Becket – <i>Judita</i>	
30	P	Sv. Evžen – <i>David</i>	<i>Svátek Svaté rodiny</i>
31	S	Sv. Silvestr I. – <i>Silvestr</i>	<i>Poděkování za uplynulý rok a prosba o Boží pomoc v novém roce</i>

Nm 6,22-27; Žl 67; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21

■ Evangelium

Lk 2,16-21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

■ Podnět k rozjímání

Mnoho lidí na Nový rok postává před zrcadlem, někdy doopravdy, většinou však spíš obrazně, pohlíží na sebe a vyhlíží budoucnost. Ať už doufají, že zahlédnou cokoli, jen málokdy spatří něco povzbudivého. Následuje množství nereálných předsevzetí, zákonitých zklamání a pozdějších rezignací. Proč? Protože oni sami nebo snad jejich život za nic nestojí? Nikoli, potíž je v tom, že se zhlížíjí sami v sobě. Pastýři spatřili Mesiáše – a jak to proměnilo jejich vidění, mluvení i celou životní realitu! Navzdory podstoupené námaze noční cesty se z Betléma vracejí plní chvály. Jejich radost tak svědčí proti naší sebestřednosti: Záleží na tom, co anebo koho chci vlastně vidět, jak, a hlavně čím chci naplnit svůj život.

Sir 24,1-4.12-16 (řec. 1-2.8-12); Žl 147; Ef 1,3-6.15-18; Jan 1,1-18

■ Evangelium

Jan 1,1-18

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Na počátku je opravdu slovo. Nejen to Boží. I mnohé lidské dílo se počíná tak, že je vysloveno, oznámeno, popsáno. Ale ještě předtím je toto slovo nejdříve „v nás“ – zaobíráme se myšlenkou, rozvíjíme určitý nápad, roste naše nadšení pro nějakou vizi. Napadlo nás někdy, jak zásadní roli hraje, zda je naše myšlení dobré, o dobrém, v dobrém...? Zlá myšlenka je jed do studny, v nitru uchovávaná zášť navozuje rakovinu ducha a zlé srdce nakonec zplodí i zlý čin. Proto nesmí naše duše setrvávat v temnotách. Čím více je v ní pravého světla – života Božího, tím silnější bude její imunita vůči nákaze smrti. Je v našem životním zájmu co nejčastěji prozářit světlem Božího slova všechna zákoutí naší mysli!

1 Jan 2,29 – 3,6; Žl 98; Jan 1,29-34

■ Evangelium

Jan 1,29-34

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

■ Podnět k rozjímání

Stojí za zamyšlení, zda my věřící vlastně nejsme takovými „janovskými“ svědky. „Ani já jsem ho neznal...“ – a přesto v jeho službách křtí! Tak ani žádný z nás nemůže říci: „ZNÁM Boha.“ I nám se „pouze“ dostává milosti povolání: k víře, k lásce, k hlásání radostné zvěsti. Nakolik se vědomě, osobně ztotožňujeme se službou Božímu království, natolik naše svědectví nabývá vnitřní jistoty i vnější přesvědčivosti. Zástupy u Jordánu dokazují, že lidé cítí potřebu vysvobození z hříchu; čeho se jim nedostává, jsou autentičtí svědkové. Věrohodnost naší víry začíná u Jordánu. Tam, kde se (vždy znovu) vyznávají hříchy a činí pokání, tam také dochází k obrácení mnohých – a tam se lze setkat s Božím beránkem.

1 Jan 3,7-10; Žl 98; Jan 1,35-42

■ Evangelium

Jan 1,35-42

Druhý den Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ to je v překladu Petr (Skála).

■ Podnět k rozjímání

Přejmenovat v Ježíšově duchu neznamena vyměnit kabát, udělat kosmetické změny. Proměna v apoštola předpokládá nejdříve ochotu jít se přesvědčit. Pak uposlechnout pozvání a „zůstat“ u Ježíše – učinit z něj svou životní jistotu i lásku. Až teprve poté je možno rozhlížet se po ostatních a po tom, jak mě vnímají, jestli můžu a snad i mám druhým něco ukazovat či doporučovat. U nás to však bývá naopak: Ještě jsme se nijak vnitřně neproměnili, a už bychom chtěli druhé někam posílat a něčím úkolovat. Avšak především nesmíme přehlédnout, že oprávnění určovat duchovní poslání má jedině Bůh. Nejenže úplně zná nitro každého člověka, ale má i moc dotknout se jeho srdce. Tak totiž začíná pravá vnitřní proměna.

1 Jan 3,11-21; Žl 100; Jan 1,43-51

■ Evangelium

Jan 1,43-51

Ježíš se rozhodl, že půjde do Galileje. Potkal Filipa a vyzval ho: „Pojď za mnou!“ Filip pocházel z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. Filip potkal Natanaela a řekl mu: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ Filip odpověděl: „Pojď a podívej se!“ Ježíš uviděl Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „To je pravý Izraelita, v kterém není lsti.“ Natanael se ho zeptal: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Natanael mu na to řekl: „Mistře, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!“ Ježíš mu odpověděl: „Proto věříš, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš ještě větší věci.“ A dodal: „Amen, amen, pravím vám: Uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

■ Podnět k rozjímání

Ne každý skeptik je zároveň též cynik. Určitě slyšíme rozdíl mezi Natanaelovou opatrností a otrlostí Pilátovou: „Co je pravda...?“ Pokud skeptika zneklidňuje pochybnost a vyjde za dosažitelným poznáním, i on má šanci uvidět „ještě větší věci“. Uvidět nebe otevřené totiž může i ateista, nevyhýbá-li se setkání s Ježíšem. Viděli jsme ale my Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka...?! Dosud jsme nevstali, abychom se přesvědčili na vlastní oči. Zkušenost je totiž něco úplně jiného než mnohokrát opakovaná informace.

Iz 60,1-6; Žl 72; Ef 3,2-3a.5-6; Mt 2,1-12

Evangelium

Mt 2,1-12

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.““ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

Mluvíme o tom, jak nás Bůh obdaroval. Často právě touha po Božích darech je motivací naší cesty za ním. Bez rozpaků žádáme a přijímáme mnohé. Kde ale zůstaly naše pokladnice? Pečlivě uzamčené doma. Mudrci od východu nevěděli, koho na své cestě nakonec najdou. Z „pouhé“ lidské úcty a zdvořilosti však byli připraveni vzdát čest a úctu tomu, s kým se setkají. Přinášejí oběť toho nejcennějšího, co měli. Jak před touto noblesou bledne naše formální zbožnost!

1 Jan 3,22 – 4,6; Žl 2; Mt 4,12-17.23-25

■ Evangelium

Mt 4,12-17.23-25

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii. Přinášeli k němu všechny nemocné, postižené různými chorobami a neduhy, posedlé, náměsíčné i ochrnuté, a uzdravoval je. A šly za ním velké zástupy z Galileje, Desetiměstí, Jeruzaléma, Judska i Zajordánska.

■ Podnět k rozjímání

Ježíšovo zázračné uzdravování jde ruku v ruce s ukončením vlády tmy. Všichni známe pohádku: Princezna se uzdraví, až se komnata rozzáří sluncem. „Zázraku“ ovšem napomůže dřina dřevorubce. I dnes by lidé jistě přibíhali za nadějí na uzdravení. K tomu je nezbytné přijmout světlo, které vzchází s Ježíšem. Rozrazit okenice vlastního nitra musí každý sám. Ale je zapotřebí taky vyčistit terén okolo – a to může být náš úkol. Dá se očekávat, že i tohle bude docela dřina...

1 Jan 4,7-10; Žl 72; Mk 6,34-44

■ Evangelium

Mk 6,34-44

Ježíš uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech. Když se už připozdilo, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť je, ať se rozejdou do okolních dvorců a vesnic a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim odpověděl: „Vy jim dejte jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ Když si to zjistili, hlásili: „Pět, a dvě ryby.“ Nařídil jim, aby se všichni usadili po skupinách na zelené trávě. Usadili se ve skupinách po stu a po padesáti. A vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A všichni se najedli dosyta, a ještě sesbírali plných dvanáct košů kousků chleba i ryb. Těch, kdo jedli, bylo pět tisíc mužů.

■ Podnět k rozjímání

Vrcholem zázraku nasycení byla chvíle, kdy Ježíš přiměl dav, aby se usadil. Hladový člověk má nutkání k akčnosti. Z Ježíše tedy musela vyzařovat neobyčejná jistota! Ani zjevná bezradnost učedníků už to nemohla zhatit. Jaká to pro nás útěcha... Nemusíme vždy vědět – postačí ochota ke službě, ke sdílení osobních prostředků. Ježíš po nás nežádá rovnou zázraky, ale potřebuje ochotné ruce. Nejbohatší na Boží dary byli vždycky ti, kteří se velkoryse dělili. Odpovídá to logice Boží štědrosti!

Iz 42,1-4.6-7; Žl 29; Sk 10,34-38 nebo Iz 40,1-5.9-11; Žl 104; Tit 2,11-14; 3,4-7;
Lk 3,15-16.21-22

■ Evangelium

Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“ Když se všecken lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

■ Podnět k rozjímání

Naše očekávání a touhy nenaznačují vždycky správnou cestu. Subjektivní vidění věcí bývá spíše matoucí: Mluvíme o přání, které je otcem myšlenky. K pravdivému poznání vede trpělivost, ochota naslouchat – a modlitba. A ačkoli to neslyšíme rádi, ve svém hledání pravdy nemůžeme spoléhat ani na Boží zjevení. Bůh totiž zjevuje „pouze“ to, kdo je Ježíš; všechno ostatní nám má říci on. Maria to věděla: Udělejte všechno, co vám řekne... Začátkem duchovního vidění je tedy znalost Krista, přesněji známost s Kristem, neboť víra je především osobní vztah. Vědět o něm nestačí. Teprve osobní zkušenost života s ním otevírá oči. A poznat v něm milovaného Syna Božího, to lze teprve skrze lásku.

1 Sam 1,1-8; Žl 116B; Mk 1,14-20

■ Evangelium

Mk 1,14-20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova (syna) Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

■ Podnět k rozjímání

Jedním z mnoha zneklidňujících slov v evangeliích je bezesporu slovo „ihned“. Než my se k něčemu odhodláme... Jenže opravdu stačí chvilka a příležitost je pryč. Opakem je zbrkllost či neschopnost věci dotahovat, vydržet při díle. Dnes se učíme rozlišovat: Rybáři se věnují sítím, a byli by práci v klidu dokončili tak jako každý den – nebýt Ježíše! Jeho slovo má iniciační charakter. Správně se rozhodovat znamená naslouchat Bohu. Naše uši jsou ovšem většinou napnuté spíše jinam, lépe slyšíme i trávu růst... Jistěže není snadné zaslechnout zrovna ten jeden hlas. Na druhou stranu – hlas milované bytosti je k rozeznání mezi tisícem jiných!

1 Sam 1,9-20; 1 Sam 2; Mk 1,21b-28

■ Evangelium

Mk 1,21b-28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš hned v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

■ Podnět k rozjímání

Obtíže a překážky na cestě byly pro svatého Ignáce spolehlivým důkazem správnosti zvoleného cíle. Tušil za nimi nástrahy Božího nepřítele, který se nedokáže ovládnout, aby nečinil úklady Božímu království. Tím se také vždy znovu prozradí. Dnešní evangelium tedy napovídá, odkud se bere všechna až nepochopitelná nevraživost vůči všemu, co světu zpřítomňuje Boha. Zároveň se nám dostává i povzbuzení k odvaze. Statečnost a vytrvalost v přemáhání zla je i dnes tím, co vzbuzuje úžas a zájem o evangelium. V konfrontaci s bezobsažnou mnohomluvností světa kolem nás nejsme vůbec bez šance!

1 Sam 3,1-10.19-20; Žl 40; Mk 1,29-39

Evangelium

Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy.

Podnět k rozjímání

Dovětek ke včerejšímu zamyšlení: Nevraživost Božího nepřítele nám hlásání evangelia neusnadní a nelze s ní ani kalkulovat. Sám Ježíš zlého ducha raději umlčel, než by přijal jeho „svědectví“. Účel prostředky nikdy nesvětí! Bez čeho se ovšem neobejdeme, je vytrvalá osobní modlitba. V době adorující efekt a výkon nesmíme podlehnout pokušení aktivismu. Strávit určitý čas s Bohem v samotě našeho nitra je nejpłodnější varianta vynaložení sil. Ježíš dokázal opouštět místa, kde by byl žádaný i potřebný. Ale nikdy se nevzdal chvil v ústraní, v nichž byl cele se svým Otcem. I když si takové chvíle často musel doslova „ukrást“.

1 Sam 4,1-11; Žl 44; Mk 1,40-45

■ Evangelium

Mk 1,40-45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže (Ježíš) už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

■ Podnět k rozjímání

Možná by se dalo vsadit (s velkou nadějí na výhru), že statisticky nejméně zastoupeným slovním spojením v našich prosbách k Pánu je to, které zaznívá dnes: „Chceš-li...“ Přes nezpochybnitelnou touhu po uzdravení je v tomto vyjádření tolik pokory i důvěry, že onoho malomocného můžeme jen obdivovat. Nedodržení Ježíšova následného příkazu na věci už nic nemění. Přetlak radosti, z jaké tato neposlušnost vzešla, je nám pochopitelný a vlastně zpětně ještě víc zvýrazňuje velikost touhy malomocného po uzdravení – kterou však dokázal ovládnout a podřídit Boží svrchovanosti.

1 Sam 8,4-7.10-22a; Žl 89; Mk 2,1-12

■ Evangelium

Mk 2,1-12

Když se Ježíš po (několika) dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Pro množství (lidí) se s ním nemohli k němu dostat. (Proto) nad tím místem, kde byl (Ježíš), odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten (člověk) tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější – říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“ On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli!“

Plasticky vyličená událost z evangelia nabízí mnoho i méně běžných úhlů pohledu, a tím možností jejího zpřítomnění. Třeba viděno očima oněch čtyř nosičů. Jejich první a zcela pochopitelná reakce mohla znít: Tolik dřiny – a nadarmo! Často jsme v pokušení svým vlastním úsilím předchystat – a možná i trošku pojistit – vyslyšení, v jaké doufáme. Ne vždy se ve své víře dočkáme tak bezprostřední útěchy, ale možná jsme na vině my sami, jelikož obracíme správné pořadí. Jde přece nejprve o odpuštění, teprve poté o uzdravení. Nehledě ovšem na riziko nedorozumění, vždy je žádoucí, abychom se k Pánu snažili prorazit, lhostejno jak decentně a poučeně. Rozhoduje hlavně, koho vidíme v Ježíšovi – nikoli to, jak nás budou hodnotit lidé kolem.

1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a; Žl 21; Mk 2,13-17

■ Evangelium

Mk 2,13-17

(Ježíš) znovu vyšel k moři. Všechnen lid přicházel k němu a on je učil. Když šel dál, uviděl Alfeova syna Léviho, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když pak byl (Ježíš) u stolu v jeho domě, mnoho celníků a hříšníků zaujalo místo u stolu s ním a s jeho učedníky; bylo totiž mnoho těch, kdo ho následovali. Když učitelé Zákona z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, řekli jeho učedníkům: „Proč jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to zaslechl a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

■ Podnět k rozjímání

V mnohých kontroverzích nakonec Ježíš nad svými odpůrci nevitězí vybroušenou teologickou argumentací, ba ani pohotovým citátem z Písma. Odzbrojující sílu má jeho „selský“ rozum: Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní... Co proti tomu chcete namítnout? Jak bychom sami sobě i jiným usnadnili víru, kdybychom ji dokázali zprostředkovat podobně průzračnými stanovisky. K tomu je však třeba dodat, že prvořadé není hledání nejvhodnějších slov, nýbrž nejpravdivějšího zpřítomnění Boží lásky v našem životě. I sám Ježíš svou lásku k hříšníkům nejprve žil, teprve poté – a díky tomu – i srozumitelně zdůvodnil.

Iz 62,1-5; Žl 96; 1 Kor 12,4-11; Jan 2,1-12

■ Evangelium

Jan 2,1-12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování (předepsanému) u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl (služebníkům): „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarna, ale zdrželi se tam jen několik dní.

Skutečnost, že Ježíš byl na svatební hostině žádoucím hostem, je nikoli nepodstatným rysem jeho lidského portréту. Morouse a škarohlídy na svatbách nevítáme. Ovšemže novomanželé Ježíše nezvali proto, aby něco dostali – ale aby s nimi byl, aby měl podíl na jejich radosti a štěstí. Že pak Ježíšova spoluúčasť zásluhou jeho matky nabyla i podoby konkrétní pomoci v nečekané tísní, je zvlášť hřejivým důkazem obecného faktu Boží štědrosti. A Bůh je nadmíru štědrý! Tak, že nás někdy až zaskočí. Přesto ani v euforii obdarování nesmí zaniknout podstata sdělení: Tím největším darem je být Pánu nablízku, spolu s jeho matkou Marií a učedníky, tedy s církví! V tomto společenství lidí sdílejících své duchovní i přirozené radosti se nejplněji přijímají Boží dary.

1 Sam 15,16-23; Žl 50; Mk 2,18-22

■ Evangelium

Mk 2,18-22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. (Lidé) přišli k Ježíšovi s otázkou: „Proč se Janovi učedníci a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit. Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

■ Podnět k rozjímání

Od hlavního aktéra svatebního zázraku lze na otázku postu jen těžko očekávat jinou odpověď. Dokud máme ženicha mezi sebou, je čas radosti. Tím však půst není zrušen. Jeho chvíle přijde, a Ježíš určuje správné souřadnice. Půst není od reality odtrženým zbožným cvičením, půst je ta nejpádnejší odpověď na situace, jimž slovy čelit nelze. Zjednodušeně řečeno, půst neslouží mně, nýbrž já mám sloužit postem. Ovšem komu nebo čemu? Sám Ježíš radí půst mezi duchovní zbraně toho nejtěžšího kalibru. Zbraň se užívá k boji. Základní otázka proto zní, jak se postit, nýbrž proč se postit? Tváří v tvář hrozícímu nepříteli jsou spekulace nad potřebností či smysluplností obrany víceméně směšné. A že jsme uprostřed boje, to nám potvrzuje naše každodenní zkušenost.

Sk 1,12-14; Lk 1; Lk 1,39-47

Evangelium

Lk 1,39-47

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli.“

Podnět k rozjímání

S jistou nadsázkou můžeme říci, že setkání Marie a Alžběty bylo historicky první ekumenickou modlitbou. Skrze Alžbětu měl na svět přijít poslední židovský prorok – a Mariino dítě už přináší křesťanství. Když tedy obě, naplněny Duchem Svatým, nacházejí v modlitbě společnou řeč, předznamenávají tím a inspirují tolik potřebné i náročné úsilí o sjednocení dalších generací lidu Božího. Neseme-li dnes tíži rozdělení, vnímejme dvojí povzbuzení slova Božího. Obě ženy se setkávají díky snaze prokázat konkrétní službu. K tomu vedla Mariina vnímavost pro potřeby bližního. A v obdivu k Boží lásce ihned nacházejí společnou řeč. Vše ostatní bylo i bude dílem Ducha Svatého.

1 Sam 17,32-33.37.40-51; Žl 144; Mk 3,1-6

■ Evangelium

Mk 3,1-6

(Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutlou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On tomu člověku s ochrnutlou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed!“ Pak se (farizeů) zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

■ Podnět k rozjímání

Všichni máme nějakou zkušenost se zhoubným účinkem předpojatosti. Ani nepopíratelný zázrak nezmění zatvrzelé srdce. Proto naše svědectví o Ježíšově lásce nesmí spoléhat na povrchní lidské nástroje a dovednosti. Musíme hledat způsob, jak se dotýkat srdcí, jak sdílet hřejivost Ježíšovy lásky. První a nikoli okrajovou podmínkou je, že my sami vykořeníme ze svého srdce jed nedůvěry, podezíravosti a zášti. To není snadné, bolest zranění zlým člověkem v nás odeznívá dlouho. I sám Ježíš v první chvíli neovládl hněv. Ovšem vzápětí obrací pozornost k potřebnému člověku. Nepoddá se zhrzenosti ani pomstychtivosti. Namísto toho znovu koná skutek lásky.

1 Sam 18,6-9; 19,1-7; Žl 56; Mk 3,7-12

■ Evangelium

Mk 3,7-12

Ježíš se uchýlil se svými učedníky k moři a velké množství lidu z Galileje šlo za ním. Také z Judska, z Jeruzaléma, z Idumeje, ze Zajordání, i z okolí Tyru a Sidónu přišlo k němu mnoho lidí, protože slyšeli, co všechno koná. Tu řekl svým učedníkům, že mají mít pro něho připravenou loďku, aby se na něho (lidé) netlačili. Mnoho jich totiž uzdravil, takže se neduživí hrnuli k němu, aby se ho mohli dotknout. Kdykoli ho viděli nečistí duchové, padali před ním na zem a křičeli: „Ty jsi Syn Boží!“ On jim však přísně zakazoval, aby ho neprozrazovali.

■ Podnět k rozjímání

Nad chováním lidí kolem Ježíše by strážce pravověrnosti musel pozdvihnout obočí. Dotýkat se čehosi zázračného je z hlediska víry projev závadné pověrčivosti. I Ježíš vnímá určitou nepatřičnost, ale v jeho reakci není nic osobně dotčeného. Nepohrdá lidmi, kteří k němu upínají svou naději, ačkoli pro svou naději nenacházejí správné vyjádření. Ježíš ví, že nejprve musí lidem nabídnout slovo víry. Proto učiní taková opatření, aby ho nejdříve všichni uslyšeli. Teprve pak přijdou na řadu formy a pravidla. Čas od času se v lidských dějinách vracejí chvíle, kdy hlásání Božího slova má absolutní prioritu. Veškerá naše dovednost pak musí sloužit tomuto poslání – beze strachu o to, jak budou následně věci uspořádány.

1 Sam 24,3-21; Žl 57; Mk 3,13-19

■ Evangelium

Mk 3,13-19

Ježíš vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. (Ustanovil těchto dvanáct:) Petra – to jméno dal Šimonovi, Jakuba, (syna) Zebedeova, a jeho bratra Jana – ty pojmenoval Boanerges, to je „Synové hromu“, Ondřeje a Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananejského a Jidáše Iškariotského, který ho pak zradil.

■ Podnět k rozjímání

Co slovo, to zásadní sdělení. Ježíš k sobě volá ty, které sám chce. Neexistuje právo na povolání, existuje pouze autentické Ježíšovo pozvání. Nestačí sama objektivní skutečnost povolání, k Ježíšovi je třeba svobodně přistoupit. A prvořadým úkolem každého povolání je „být s ním“. Teprve potom následuje výčet služeb a oprávnění. To, že je někdo zároveň přejmenován, symbolizuje nové poslání, často diametrálně odlišné od dosavadního způsobu obživy a životních okolností. Že to vše znamená vystoupat vzhůru, je už jen symbolickou, obraznou tečkou za dnešním poselstvím slova Božího.

2 Sam 1,1-4.11-12.19.23-27; Žl 80; Mk 3,20-21

■ Evangelium

Mk 3,20-21

Když Ježíš vešel do jednoho domu, znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozumu.

■ Podnět k rozjímání

Nedivíme se, že Ježíšova oddanost dílu vykoupení, projevující se až neuvěřitelným nasazením sebe sama ve prospěch druhých, vyvolala nepochopení. I dnes jsou lidé myslící více na druhé než na sebe mnohými považováni za blázny. Svátý Pavel byl na takové označení výslovně hrdý: blázen pro Krista. Přitom my bychom za trochu prestiže „šli světa kraj“. Pošilhávat po veřejném mínění je ale ošidné. Málodky na adresu věřících vyjádří něco kladného. Máme tedy na výběr. Můžeme mařit vzácný čas zápasem o nemožné, totiž o společenské uznání. Avšak i kdyby přišlo, pak jen proto, aby se nás „zmocnilo“. Anebo se vydáme cestou Ježíšovou. Pak ale musíme svou vnitřní důstojnost odvozovat od radosti ze společenství s ním a z podílu na jeho službě. V tom nás mínění světa sotva zneklidní.

Neh 8,2-4a.5-6.8-10; Žl 19; 1 Kor 12,12-30; Lk 1,1-4; 4,14-21

■ Evangelium

Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho (lidí) se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Důvěryhodnost a odborná dovednost ve službách hlásání radostné zvěsti rozhodně není na škodu, jak nás přesvědčuje sám evangelista Lukáš. Nepovažuje to za zbytečnou, pozornost zatěžující krasomluvu, když tak vážným a slavnostním způsobem uvádí své evangelium. Vlastně ale uvádí samotného Ježíše. Na něj obrací zář reflektorů, k němu má být soustředěna veškerá pozornost. Evangelista Lukáš vzápětí z jeviště mizí. Nepřekážet Bohu, o to jde! Člověk ve své důležitosti a někdy i přehnané odpovědnosti často ani nepostřehne správný okamžik, kdy jsou lidské možnosti vyčerpány a přišla chvíle ustoupit do pozadí. To neznamená rezignovat či opustit nehotové dílo. Jen je třeba nepodlehnout pocitu, že všechno závisí jen na nás.

2 Sam 5,1-7.10; Žl 89; Mk 3,22-30

■ Evangelium

Mk 3,22-30

Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): „Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“

■ Podnět k rozjímání

Jenom jednou Ježíš odmítá odpuštění, a sice v případě hříchu proti Duchu Svatému. Co se tím hříchem myslí, bychom se dočetli o několik vět dříve: Učitelé Zákona lidem vysvětlují Ježíšovy zázraky mocí satanovou. Vlastně tak obrací vzhůru nohama základní souřadnice. Z dobra činí zlo, z uzdravení posedlost. Je to, jako by někdo otočil zemské póly; následky by byly osudné. Připisovat Bohu zlý úmysl, interpretovat Boží lásku jako zlo, a vzít tak člověku naději na spásu, je vskutku dávelské. Měli by to mít na paměti ti, kteří hýbou lidskými osudy.

Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22; Žl 117; Mk 16,15-18

■ Evangelium

Mk 16,15-18

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti (apoštolům), řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

■ Podnět k rozjímání

Hlásání radostné zvěsti není doplňkovou, volnočasovou aktivitou církve. Z Ježíšova závazného rozhodnutí tvoří její podstatu. Že se při slavení eucharistie shromažďujeme kolem svého Pána, je samozřejmě nezbytné. Jak bychom o něm jinak mohli svědčit? Ježíšovými učedníky se ale stáváme, až když z kostela vycházíme a konáme službu svědků! Příslib Ježíšovy ochrany a pomoci, vyjádřený tak nepřeslechnutelně, nemá odvést naši pozornost k nepodstatným detailům. Nejde o eskamotérství, ale životní nasazení. Toho, kdo skutečně žije v Kristu a svědčí o něm, Kristus také ochrání – pro Boží království.

2 Tim 1,1-8 nebo Tit 1,1-5; Žl 96; Lk 10,1-9

■ Evangelium

Lk 10,1-9

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejдете do domu, napřed řekněte: ‚Pokoj tomuto domu!‘ Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: ‚Přiblížilo se k vám Boží království!‘“

Bezpochyby se ztotožňujeme s naléhavou potřebou prosit za nové hlasatele evangelia. Nepřehlédněme však, že nedostatek těchto služebníků v určitém konkrétním místě nemusí být zaviněn jejich malým počtem; možná podle Ježíšových pokynů odešli jinam, když nebyli přijati. Nechce se nám věřit, že my bychom někdy nepřijali kněze... Když ale Bůh zavolá ke kněžství někoho nám blízkého: Přijmeme ho v jeho povolání, nebo vynaložíme veškerou výmluvnost, abychom ho od tak „pošetilého“ nápadu odradili?

2 Sam 7,18-19.24-29; Žl 132; Mk 4,21-25

■ Evangelium

Mk 4,21-25

Ježíš řekl zástupům: „Přináší se snad svítilna, aby byla dána pod nádobu nebo pod postel, a ne na podstavec? Nic totiž není skryté, aby se to neprojeвило, a nic není utajené, aby to nevyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Dále jim řekl: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.“

■ Podnět k rozjímání

Málokdo se ubrání pokušení čas od času vynést nad člověkem soud. Víme, že to není v Ježíšově duchu. Přesto cítíme nutkání aspoň pojmenovat, co vnímáme jako zlé. Pak je ovšem zapotřebí vyvážit takové posouzení protiváhou z dnešního evangelia: „Jakou mírou měříte, takovou se naměří zase vám.“ Naši přisnost rázem nadlehčí velkorysost, v jakou chceme sami doufat. A pokud se pojmenování zla týká: Vlastně nic takového není zapotřebí. Neboť co samo sebe usvědčí v okamžiku, kdy se stane zjevným, nepotřebuje našeho dokazování ani našich žalob.